

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobkyně: **P. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Rousem
sídlem Zborovská 694, 511 01 Turnov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. KUKHK-17669/DS/2018/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 4. 2018, č. j. MuJc/2017/20436/DOP/Kaf. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobkyně se uvedeného přestupku dopustila porušením § 4 písm. a), b) a § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, a to tím, že dne 3. 9. 2016 v 8.55 hod. po silnici III/27931 v obci Libošovice, před obcí Podkost, ve směru jízdy od křižovatky Pomníky na obec Sobotka, s osobním motorovým vozidlem značky Ford Fiesta, registrační značky, přejela v pravotočivé zatáčce vlevo do trajektorie jízdy osobního motorového vozidla značky Peugeot 2008, registrační značky, řidiče J. K.. V důsledku toho došlo v zatáčce ke střetu obou vozidel, při kterém utrpěl J. K. zranění (blíže viz výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč (výrok II.) a povinnost nahradit státu náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.). Žalobkyni byla dále uložena povinnost nahradit poškozenému J. K. náklady spojené s uplatněním nároku na náhradu škody ve výši 13 552 Kč (výrok IV.). Zároveň byla žalobkyni uložena povinnost nahradit poškozenému J. K. škodu způsobenou mu přestupkem ve výši 33 328,60 Kč, avšak část uplatněného nároku na náhradu škody ve výši 2 120,49 Kč (což byla částka, kterou poškozený J. K. vynaložil na demontáž tažného zařízení z poškozeného vozidla a jeho montáž na jiné vozidlo) a uplatněný požadavek na úrok z prodlení správní orgán zamítl (výrok V.). Konečně také byla žalobkyni uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu způsobenou jí přestupkem ve výši 14 868 Kč (výrok VI.).
3. Krajský soud vyrozuměl o probíhajícím soudním řízení osoby, které by ve věci mohly uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení (poškození ze správního řízení J. K. a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky – dále jen „VZP ČR“), zároveň jim zaslal výzvu dle § 34 odst. 2 s. ř. s. Žádný z uvedených subjektů ale neprojevil zájem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Tvrdila, že napadené rozhodnutí je nezákonné, přičemž důvod nezákonnosti spatřovala v tom, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalobkyně uvedla, že neexistuje důkaz o tom, že by poškozenému J. K. bylo způsobeno zranění, které by zakládalo nárok na bolestné. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán prvního stupně a žalovaný nesprávně zjistili skutkový stav ohledně průběhu nehodového děje – žalobkyně přejetím do protisměru prováděla úhybný manévř před vozidlem J. K., které ze zatáčky vyjelo do jejího jízdního pruhu. Ke střetu došlo proto, že se vozidlo J. K. po přejetí do protisměru vrátilo do svého jízdního pruhu. Žalobkyně zpochybnila závěry znaleckého posudku, který byl v posuzované věci podkladem pro zjištění skutkového stavu.
5. Žalobkyně navrhla zrušit rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na své rozhodnutí ve věci. Nad jeho rámec uvedl, že především lékařskou zprávou o zranění poškozeného K. bylo prokázáno, že mu v důsledku nehody vzniklo zranění spočívající v subjektivních obtížích charakteru bolesti zad s neschopností vertikalizace. Žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně provedl všechny důkazy potřebné k řádnému zjištění stavu věci; nejsou zde pochybnosti o průběhu dopravní nehody. Znalecký posudek, který v posuzované věci zpracoval

znalecký ústav MBL CRASH EXPERT s.r.o., je přesvědčivý, úplný, logický a plně přezkoumatelný. Žalobkyně nebezpečí, které jí mělo údajně hrozit od protijedoucího vozidla poškozeného K., nemusela odvracet způsobem, který nebyl v souladu se zákonem – mohla pouze neintenzivně snížit rychlost a pokračovat v jízdě ve svém pruhu; pak by nedošlo ke střetu.

7. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Protože obě strany vyslovily souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval soud podle § 51 s. ř. s. a rozhodl ve věci bez nařízení jednání, vycházeje z obsahu správního spisu a podání stran.

9. Žaloba není důvodná.

10. Z předloženého správního spisu se podává, že dne 3. 9. 2016 v 8:55 došlo na silnici č. III/27931 v obci Libošovice, před obcí Podkost, ve směru jízdy od křižovatky Pomníky na obec Sobotka, k dopravní nehodě. Účastníky nehody byla žalobkyně, jedoucí vozidlem Ford Fiesta registrační značky . společně se svým synem M. V., a dále J. K., jedoucí vozidlem Peugeot 2008 registrační značky.. V zatáčce došlo ke střetu vozidel proto, že žalobkyně přejela náhle vlevo do trajektorie jízdy vozidla Peugeot. Pan J. K. utrpěl zranění v podobě subjektivních potíží charakteru bolesti zad s neschopností vertikalizace. Viníkem nehody byla shledána žalobkyně, která bez zjevného důvodu přejela svým vozidlem do protisměru, kde se střetla s projíždějícím vozidlem Peugeot. Věc byla šetřena Policií ČR, předána správnímu orgánu prvního stupně k projednání přestupku, a poté, co vyšlo najevo, že obtíže pana J. K. v důsledku dopravní nehody přetrvávají, došel správní orgán prvního stupně k závěru, že mohl být spáchán trestný čin, a věc předal zpět policejnímu orgánu. Po doplnění znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, kdy původní závěry znaleckého posudku nebyly přehodnoceny, byla věc opětovně postoupena správnímu orgánu prvního stupně jako přestupek.

11. Poškozený J. K. se ke správnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody spočívající v bolestném (21 173,60 Kč), náhradě spoluúčasti na škodě, která nebyla proplacena pojišťovnou z havarijního pojištění (11 555,60 Kč), demontáží a montáží tažného zařízení z poškozeného vozidla na jiné vozidlo (2 120,49 Kč). Dále uplatnil náhradu nákladů spojených s uplatněním nároku na náhradu škody ve výši 10 164 Kč.

12. Poškozená VZP ČR se ke správnímu řízení připojila s nárokem na náhradu škody spočívající v nákladech na léčbu J. K. po předmětné dopravní nehodě, celkem ve výši 14 868 Kč.

13. Krajský soud zdůrazňuje, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou – podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumává *v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Žalobkyně uplatnila konkrétní žalobní námitky proti závěrům správních orgánů o naplnění skutkové podstaty přestupku (výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a dále proti výroku, kterým byla poškozenému J. K. přiznána náhrada škody způsobené

spáchaným přestupkem ve výši 33 328,60 Kč (výrok V.). Z žalobní námitky, že poškozenému nebylo způsobeno žádné zranění, lze (přínejmenším nepřímo) dovodit, že žalobkyně brojí také proti výroku, kterým jí byla uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu způsobenou jí přestupkem ve výši 14 868 Kč (výrok VI.). Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení v rozsahu těchto žalobních námitek.

14. Žalobkyně především namítla, že správními orgány zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise. Sporným učinila zavinění dopravní nehody – odmítla, že by to byla ona, kdo nehodu zavinil. Předestřela vlastní verzi skutkového průběhu nehody – do protisměru vjela při úhybném manévru před vozidlem J. K., jehož vozidlo vjelo do jízdního pruhu, v němž jela žalobkyně. Žalobkyně tedy svým jednáním měla odvracet přímo hrozící nebezpečí újmy, z čehož dovozovala, že není povinna k náhradě újmy tím způsobené. Krajský soud k tomu konstatuje, že neshledal pochybení ve zjišťování skutkového stavu. Správní orgán prvního stupně shromáždil všechny podklady v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě opakuje svoji skutkovou verzi, kterou uváděla konzistentně v průběhu celého správního řízení. Z tohoto důvodu se i znalecký ústav, který byl ve věci přibrán, aby podal znalecký posudek z oboru dopravy, odvětví doprava silniční a městská, touto verzí žalobkyně mohl podrobně zabývat a zohlednit ji. Závěry znaleckého posudku jsou přitom jednoznačné – skutková verze žalobkyně byla z důvodů, podrobně vysvětlených ve znaleckém posudku, shledána technicky nepřijatelnou; ze zjištěných stop je nepochybné, že řidič vozidla Peugeot J. K. jel před střetem v pravém jízdním pruhu. Krajský soud neshledává důvody zpochybňovat závěry znaleckého posudku, který podrobně a přesvědčivě dokumentuje průběh nehodového děje, včetně názorných vizualizací. Znalecký posudek tedy vnesl světlo do jinak rozporných výpovědí účastníků dopravní nehody, kdy žalobkyně a její spolujezdec prezentovali svoji verzi událostí, a naopak poškozený J. K. a jeho spolujezdec uváděli verzi odlišnou, kterou nakonec znalecký posudek potvrdil. Krajský soud tedy shledává, že skutkový stav v otázce průběhu nehodového děje byl náležitě zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti; v návaznosti na to správní orgány učinily správný závěr o zavinění nehody.
15. Pokud jde o interpretaci trasologických stop na místě dopravní nehody, správní orgán se jí velmi podrobně věnoval na str. 7 a 8 odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobkyně již ve správním řízení namítala, že se v protisměrném jízdním pruhu, kudy mělo jet vozidlo J. K., nenacházely žádné stopy kol vozidla ani stopy po brzdění. Správní orgán prvního stupně k tomu argumentoval poukazem na skutečnost, že ani za vozidlem žalobkyně nebyly zdokumentovány jízdní ani brzdné stopy, přestože trajektorie vozidla žalobkyně nebyla sporná. Decelerace (zpomalení) obou vozidel tak zjevně proběhlo bez zablokování kol, buď s využitím brzdného účinku motoru, případně neintenzivním brzděním provozními brzdami, při němž nedošlo ani k aktivaci protiblokovacího systému brzd (ABS). Námitka žalobkyně, že s vozidlem Peugeot bylo po nehodě dodatečně manipulováno, je lichá, neboť toto vozidlo zůstalo po nehodě s vyvráceným předním kolem a poškozeným hnacím ústrojím a jistě nebylo způsobilé pohybu. K námitkám žalobkyně k nejasnosti ohledně výpočtu trajektorie vozidla Peugeot je třeba uvést, že tato vypočítaná trajektorie vycházela nikoli pouze ze stop, ale i z dalších podkladů – fotodokumentace, výpovědí, a konečně i šetření znalce přímo na místě nehody. Znalec tedy přistoupil k posouzení nehodového děje pečlivě, dospěl k logicky a argumentačně podloženým závěrům, na jejichž základě správní orgány vzaly za prokázané, že

nehodový děj proběhl tak, jak bylo určeno výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud se s těmito skutkovými závěry ztotožňuje.

16. Z právě uvedeného vyplývá, že správní orgán dospěl ke správnému závěru o tom, že žalobkyně svým nedbalostním jednáním naplnila objektivní i subjektivní stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, z jehož spáchání byla uznána vinnou.
17. Dále se krajský soud zabýval zákonností výroku o náhradě škody způsobené přestupkem ve vztahu k poškozenému J. K., a také výroku o náhradě škody způsobené přestupkem ve vztahu k poškozené VZP ČR.
18. V tomto ohledu žalobkyně učinila sporným, zda poškozenému J. K. bylo způsobeno zranění, k jehož odškodnění byla žalobkyně napadeným rozhodnutím zavázána.
19. Ve správním spise je předně založen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, vypracovaný soudním znalcem MUDr. M. Š.. Soudní znalec uzavřel, že z dostupné zdravotnické dokumentace poškozeného J. K. nevyplývá přítomnost jakýchkoliv objektivně a s jistotou prokázaných úrazových změn měkkých tkání tělního krytu, kostry těla nebo vnitřních orgánů a struktur. Podle znalce nebylo možné vyloučit, že v rámci předmětné události mohlo dojít k natažení či naražení měkkých tkání, vazivových struktur a příp. i kloubních pouzder příslušných partií těla poškozeného. Posouzení souvislosti subjektivních obtíží udávaných poškozeným svěřil soudní znalec do kompetence ošetřujícího lékaře – ortopeda. Soudní znalec podal v návaznosti na níže popsané lékařské zprávy doplněk znaleckého posudku, v němž setrval na svých původních závěrech. Ve správním spise je dále založena lékařská zpráva o zranění, kterou vypracoval MUDr. J. P., lékař chirurgického oddělení Oblastní nemocnice Jičín, a. s. Z této zprávy se podává, že J. K. při předmětné dopravní nehodě utrpěl pohmoždění lumbální krajiny a levého kyčelního kloubu s bolestivostí a omezením hybnosti. Dále je ve spise založena lékařská zpráva o zranění, kterou vypracovala MUDr. K. B., všeobecná praktická lékařka. Zde je konstatováno zhmoždění zad, poranění krční páteře typu „whiplash“ s následky v podobě bolestí krční páteře a rozvoj symptomů „zmrzlého ramene“. Z dalších lékařských zpráv (MUDr. A. N.) vyplývá přetrvávání bolestivosti ještě v období 05/2017.
20. Součástí správního spisu je dále posudek o bolestném, z něhož se podává bodová hodnota bolestného ve vztahu k whiplash syndromu (tzv. syndrom šlehnutí bičem, opěrkový syndrom) – distorze (podrvtnutí) páteře – 20 bodů, kontuze (zhmoždění) levého ramenního kloubu – 30 bodů, poranění svalu a šlachy v dolní části zad – 30 bodů, celkem 80 bodů.
21. Krajský soud k otázce zranění poškozeného J. K. konstatuje, že na základě vyhodnocení důkazů obsažených ve správním spise lze učinit závěr, že posudek o bolestném zohledňuje subjektivní obtíže, které jsou popsány ve shora citovaných lékařských zprávách. Tyto zprávy přitom nejsou ve vzájemném rozporu, a nejsou ani v rozporu se znaleckým posudkem, který se vyjadřuje k objektivně přítomným změnám tělesných struktur, přičemž současně přítomnost subjektivních obtíží (bolesti) nevyklučuje. Důkaznímu vyhodnocení lékařských zpráv a výpovědi poškozeného J. K. tedy odpovídá závěr, že v důsledku předmětné nehody utrpěl tzv. whiplash syndrom (jehož objektivizace, jak je soudu známo, je v praxi velmi obtížná, jde však o obvyklý jev při nehodách, jejichž mechanismem je náraz silou působící v podélném směru osy vozidla –

ať již čelní, či zadní) a současně kontuzi levého ramenního kloubu a poranění tkání v dolní části zad. Není tak důvod pochybovat o tom, že poškozený J. K. skutečně pociťoval udávané subjektivní obtíže spočívající zejména v bolesti a omezené hybnosti. Ze spisu se podává, že poškozený již před nehodou trpěl zdravotními obtížemi vyvolanými degenerativními změnami na pohybovém aparátu, které se projevovaly bolestmi a vyžádaly si léčbu a opakované rehabilitace. Vzhledem k těmto – v době nehody již přítomným – obtížím lze předpokládat, že vnímání bolesti poškozeným mohlo být intenzivnější, než jak by tomu bylo u zcela zdravého člověka. Přiznaná bodová hodnota bolestného i nominální výše odškodnění se přitom jeví jako přiměřená a odpovídající podmínkám stanoveným v § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; podle tohoto ustanovení platí, že při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. Pouze nad rámec krajský soud dodává, že § 2958 občanského zákoníku stanoví také podpůrné kritérium pro přiznání náhrady při ublížení na zdraví – nelze-li výši náhrady určit podle kritéria plného vyvážení vytrpěných bolestí a nemajetkové újmy, stanoví se podle zásad slušnosti; a přestože je hodnota bolestného v posuzované věci objektivizována bodovým ohodnocením zdravotních obtíží, provedeným lékařem, konstatuje krajský soud, že výše přiznaného bolestného (tj. 21 173,60 Kč) považuje za odpovídající i zásadám slušnosti coby podpůrnému kritériu.

22. Nepochybně po právu byla žalobkyně zavázána k náhradě škody, kterou odečetla pojišťovna poškozeného Jiřího Kracíka jako spoluúčast na pojistném plnění z jeho havarijního pojištění (částka 11 555 Kč). Zde není nejmenších pochyb o tom, že se jedná o majetkovou újmu vzniklou v přímé příčinné souvislosti s dopravní nehodou, a žalobkyně za tuto újmu odpovídá.
23. Stejně tak správně vyhodnotily správní orgány jako neoprávněný nárok na náhradu škody ve výši 2 120,49 Kč, což byla částka, kterou poškozený J.K.k vynaložil na demontáž tažného zařízení z poškozeného vozidla a jeho montáž na jiné vozidlo. Protože havárie byla likvidována formou tzv. totální škody, byla poškozenému K. nahrazena celá zůstatková hodnota (hodnota vozidla byla stanovena na 359 000 Kč, použitelné zbytky byly zpeněženy částkou 127 888 Kč, spoluúčast představovala 11 555 Kč, pojistné plnění bylo 219 557 Kč). Pokud by byla žalobkyně zavázána ještě k náhradě nákladů na montáž a demontáž tažného zařízení, byla by tak škoda hrazena duplicitně, k čemuž není důvodu.
24. Jako neoprávněné bylo správně shledáno i nárokování úroků z prodlení z částky bolestného a náhrady škody. Poškozený J. K. nárokoval úroky z prodlení ode dne dopravní nehody. Takový právní názor je však nesprávný, neboť právo na náhradu škody dospěje v souladu s § 620 občanského zákoníku až tehdy, má-li škůdce vědomost o škodě a její výši. Je poněkud absurdní představa, že by se škůdce dostával do prodlení ihned po způsobení nehody, neboť tehdy může být stěží znám rozsah poškození vozidla a tedy výše škody; škůdci ani nemůže být známo, jaká část škody bude reparována pojistným plněním, jaká bude spoluúčast pojistníka atd. Stejně tak z povahy věci nemůže být ihned znám rozsah újmy na zdraví, který je zpravidla najisto postaven až po ukončení léčby, popřípadě rehabilitace. Poškozený J. K. pak ve správním řízení nedoložil, že by žalobkyni o výši škody zpravil dříve, než nárok uplatnil vůči správnímu orgánu prvního stupně. Správní orgány tedy správně úrok z prodlení v rozsahu nárokováném poškozeným nepřiznaly (byť toto rozhodnutí poněkud nepřesně

odůvodnily tak, že úrok z prodlení lze přiznat až po 60 dnech od právní moci rozhodnutí, kterým se náhrada škody přiznává).

25. Krajský soud ovšem upozorňuje, že výrok V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje zřejmou chybu v počtech, neboť nárok na náhradu škody sestává z částky 21 173,60 Kč (bolestné) a 11 555 Kč (spoluúčast). Součet těchto částek a tedy povinnost k náhradě škody vůči poškozenému J. K. je 32 728,60 Kč (nikoli 33 328,60 Kč, jak je uvedeno ve výroku). Tato zřejmá chyba v počtech není na újmu zákonnosti předmětného výroku rozhodnutí, neboť ji lze řešit cestou opravného rozhodnutí.
26. Pokud jde o výrok o náhradě škody způsobené přestupkem ve vztahu k poškozené VZP ČR, krajský soud konstatuje, že poškozená se se svým nárokem řádně připojila a podrobně jej vyčíslila. Nárok sestává z nákladů ambulantní a ústavní péče, nákladů na léčiva a nákladů na dopravu. Byť by byly obtíže poškozeného J. K. bezprostředně po dopravní nehodě, pro které mu byla neodkladná zdravotnická péče poskytnuta, spíše subjektivního charakteru, považuje krajský soud za nepochybné, že tato péče – tedy zejména transport do zdravotnického zařízení a následná ambulantní a ústavní péče sestávající z provedení vyšetření a následného pozorování ve zdravotnickém zařízení – byla poskytnuta účelně a byla nezbytná k vyloučení závažnějších zranění či zdravotních obtíží poškozeného J. K. v důsledku nehody; náklady na tuto péči byly tedy vynaloženy účelně a současně v přímé příčinné souvislosti s předmětnou dopravní nehodou. Nárok poškozené VZP ČR tedy krajský soud shledává po právu a správní orgán prvního stupně jej poškozené správně přiznal.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. října 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce